

เพชรสีเพลิง

บทที่ 45

“เขาลือกันว่าเพชรอาถรรพ์นั้นอาจทำให้คนเป็นบ้าไปได้ ฉันทักจะเชื่อแล้ว คนแรกก็เสียเผดิม มาตอนนี้ก็เสียชิปไตย อีกคน...”

บุญยง พุดพลาถมองหน้าชายหนุ่มรุ่นลูกอย่างพิณิจ สีหน้าของชายหนุ่มขริมเฉย ถึงสหัสจะดูคมเข้มฉลาดเฉลียวแต่ก็ไม่เคยทำให้เขารู้สึกในทางลบ เขาไม่อยากจะเชื่อเรื่องที่เพ็งไต้ยิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ได้เห็นชิปไตยในแง่มุมที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน

สร้อยระย้าถามว่า “ทำไมหรือคะ พี่ยง”

“เสียชิปไตยโทรมา เขาเชื่อว่าสหัสเป็นคนทำเรื่องทั้งหมด”

สร้อยระย้าเสียงสูง “เอ๊ะ เสียชิปไตยบ้าไปแล้วหรือยัง”

“นั่นสิ” บุญยงส่ายหน้า

สีหน้าท่าทีของชายหนุ่มราวกับไม่ได้ยินคำกล่าวหา ดูไม่หวั่นไหวแม้บุญยงจะพูดต่อไปว่า “เขาบอกว่าสหัสเคยทำงานกับเขาก่อนที่จะถูกส่งไปเข้าคุก หลายปีในคุกคงทำให้สหัสทำเรื่องพวกนั้นได้ไม่ยาก... นอกจากนี้ลูกสาวเขาก็ยืนยันว่ามาคุยกับสหัสแล้วและสหัสยอมรับทุกอย่าง...”

“สหัส...” สร้อยระย้าอุทานออกมา

ชายหนุ่มมองหน้าเธอก่อนจะหันมาหาผู้อาวุโสกว่า

“เรียนท่านตามความเป็นจริง ที่คุณชิปไตยพูดนั้นมีส่วนถูกอยู่บ้าง แต่ว่าไม่ใช่ทั้งหมด”

บุญยงจ้องหน้าเขา “เรื่องมันเป็นยังไงกัน”

สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขริม “ผมเคยทำงานกับเสียชิปไตยแล้วมีเรื่องกันเพราะเขาใช้อำนาจขืนใจน้องสาวผม สุภักดิ์ต้องเลยมีปัญหา กับแฟนแล้วภินยาจะฆ่าตัวตาย ผมทะเลาะกับเขาแล้วกลับถูกรุมซ้อม เขายัดข้อหาบุกรุกทำร้ายและทำลายข้าวของ นั่นทำให้ผมกลายเป็นคนขี้คุก”

บุญยงหนึ่งนั่ง รั้มาบ้างว่าชิปไตยเจ้าชู้แต่ไม่เคยคิดว่าจะข่มเหงรังแกคนที่อ่อนแอกว่าเช่นนั้น

“แล้วทำไมเขาพูดว่าเรายอมรับกับสหัสว่าเป็นคนเปิดเซฟนั้น”

ชายหนุ่มเสียงว่า “ผมเคยรู้จักกับคุณสั้ม พอเธอรู้ว่าผมรู้จักกับภัสสรก็มาหาเพราะกลัวว่าผมจะคิดไม่ดีกับน้องสาวของเธอ”

ยรรยงเลิกคิ้ว “สหัสรู้จักภัสสรด้วยหรือ”

“ผมสนิทกับเพื่อนที่ตายไปของภัสสรก็เลยได้รู้จักกันครับ”

“แล้วสนิทกับภัสสรแค่ไหน”

อีกฝ่ายหนึ่งไปก่อนจะตอบว่า “ไม่มากไปกว่าที่สนิทกับเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ของเธอครับ”

บุญยงได้แต่คิดหาข้ออธิบายที่น่าจะเป็นไปได้

“พอเสียรู้ก็เลยไม่พอใจ แล้วโทรมาเพราะไม่ต้องการให้เธอพบลูกสาวเขาอีกอย่างนั้นหรือ”

“ผมไม่ทราบครับ”

“อาจจะเป็นอย่างนั้นส่วนหนึ่ง... ตอนนี้กำลังมีปัญหาดึงเครียดทุกคนก็เลยคิดมากแล้วพูดกันไปคนละทางสองทาง อีกอย่างหนึ่งเสียชิปไตยกำลังประสาทเสียกลัวภัยจะมาถึงตัวก็เลยอาจจะหาทางเบี่ยงเบนเป้าหมายมาที่ตัวเธอ... ฉันทักได้บอกยังไงล่ะว่าเพชรนั้นทำให้คนที่มาเกี่ยวข้องจะบ้ากันไปใหญ่แล้ว”

สร้อยระย้าถามว่า “แล้วพี่ยงเชื่อเสียชิปไตยหรือเปล่าคะ”

“พี่ตอบเขาไปแล้วว่าไม่ว่าความจริงจะเป็นยังไง พี่ก็จะไม่ยุ่ง

เกี่ยวข้อง ให้เขาไปจัดการกันเอง ที่เขาพูดว่าจะพาตำรวจมาจับสัทส์ ก็ให้พามาเลย ถ้าเสียเผด็จการตาม เสียชิปไต่ก็คงรอดตัวไป... แต่เสียเผด็จการคงไม่ตกหลุมง่าย ๆ อย่างนั้นกระมัง”

“แปลว่าเสียชิปไต่จะโยนบาปให้สัทส์เป็นคนผิดหรือคะ”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“ของที่หายไปไม่ใช่ของเสียชิปไต่ เขาจะเอาตำรวจมาจับสัทส์ได้ ยังไง”

บุญยงสายหน้า “ก็นั่นนะซี เฮ้อ เป็นบ้ากันไปหมด ทำไมถึงมีแต่เรื่องยุ่ง ๆ ก็ไม่รู้”

สร้อยระย้าเก็บความสงสัยหลายอย่างไว้ไม่พูดออกมาต่อหน้า พี่ชาย แต่พอมีโอกาสได้อยู่กันตามลำพัง เธอก็ถามชายหนุ่มว่า

“สัทส์ได้คุยกับสัมเมื่อไหร่ ทำไมไม่เห็นบอกให้สร้อยรู้เลย”

ชายหนุ่มตอบว่า “คุณสัมโทรมาขอพบแล้วพูดเรื่องไม่เป็นเรื่อง เธอก็เหมือนพ่อที่คิดว่าผมทำเรื่องขึ้นมาเพื่อจะแก้แค้น”

“สัทส์มีเรื่องอะไรหนักหนาจนเขาคิดว่าจะต้องเป็นอย่างนั้น”

“นั่นซิครับ”

สร้อยระย้ามองตาคมเข้มของอีกฝ่ายอย่างพิจารณา เขา เครื่องขีมิจริงจังแต่ไม่คล้ายคนร้ายเลยสักนิด

“ฉันไม่เชื่อว่าสัทส์จะเป็นอาชญากร”

เขามองเธอยิ้ม ๆ “ทำไมล่ะครับ”

“ไม่เชื่อก็แล้วกัน”

“ขอบคุณครับ”

“แต่ว่า... ฉันไม่แน่ใจเรื่องแก้แค้นเลยนะ มีอะไรมากมายในใจ สัทส์ที่ฉันอ่านไม่ออกและไม่เข้าใจ บางครั้งเหมือนฉันไม่รู้จักสัทส์เลยสักนิด”

“ตกลงผมเป็นผู้ร้ายหรือเปล่าครับนี่”

สร้อยระย้ามองชายหนุ่มอย่างพิถีพิถัน “ฉันเคยเห็นสัทส์ทำอะไรหลายอย่างที่คนธรรมดาเขาไม่ทำกัน... เธอไม่กลัวใครและในเวลาต่อสู้อีกก็คล้ายเธอคิดว่าไม่มีใครจะมาเหนือกว่า... จำที่เราพบกันครั้งแรกได้ไหม ฉันไม่เคยลืมภาพนั้นเลยนะ”

“ชีวิตในคุกสอนให้ผมสู้ครับ”

“และยังสอนให้สาร์ทารถโดยไม่ใช้กุญแจ กับสอนให้สะเดาะกลอนและเปิดตู้เซฟด้วยโซ่ไหม”

ชายหนุ่มหัวเราะ “และแล้วคุณสร้อยก็เชื่อด้วยอีกคนหนึ่งว่าผมเป็นแมวขโมยตัวนั้น”

สาวใหญ่ลูบแขนเขาอย่างรักใคร่ “ไม่ว่าสัทส์จะเป็นคนทำหรือไม่ สร้อยก็ไม่แคร์ทั้งนั้น ขออย่างเดียวให้สัทส์อยู่ข้างๆ สร้อยอย่าเป็นอะไรหรือหนีหายไปไหนก็พอ”

ชายหนุ่มนิ่งอึ้ง รู้สึกหนักลิ้นใจอีกครั้ง.....

เขวง บอกชิปไต่ว่า

“ถึงแม้เรื่องที่คุณคิดจะเป็นความจริงก็ไม่มีใครฟังคุณหรอก เจ้าเผด็จการมันเชื่อว่าคุณเป็นคนเอาของไป มันต้องคิดว่าคุณหาเรื่องโยนความผิดให้คนอื่นแน่นอน”

ชิปไต่ย่นว่า “ก็ให้ตำรวจลองติดตามสืบสวนดูสักพักก่อนซิ อาจจะเจอหลักฐานมัดตัวเจ้านั้นจนดินไม่หลุดก็ได้”

“แต่จนปานนี้เจ้าเผด็จการก็ยังไม่ยอมแจ้งตำรวจนะ มันไม่ยอมให้ตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้อด้วยแน่ๆ”

ชิปไต่จึงได้แต่นิ่งอึ้ง “แล้วผมจะทำยังไงดี”

“มีทางเดียวเท่านั้น...” อีกฝ่ายลากเสียง ดวงตาขมขื่นหรืออย่างมีนัย

“ทางไหนหรือ”

“ในเมื่อมันอยากได้ของคืนก็คืนให้มันไปเลย”

“โอ้ แล้วผมจะไปเอาอะไรที่ไหนไปกินมันแล้วเสียก็”

อีกฝ่ายมีสีหน้ากลัดกลุ้ม

“ฟังซิ เสีย คุณลองคิดตามดูนะ” เขวงขยับยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ก่อนจะลดเสียงพูดเบาลงให้ได้ยินกันเพียงสองต่อสอง “คุณตอบรับ ทางนั้นไปว่าจะกินของให้ พอถึงวันนัด คนของคุณถือกระเป๋าไปส่ง ...ทางนั้นเปิดดู แล้วก็... ตูม...” เขายกมือทั้งสองขึ้น

“จบ... ไม่มีอะไรเหลือ... ไม่มีใครรู้เสียด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น กลายเป็นความผิดของทางโน้นไปเสียอีกที่ก่อเหตุร้ายแรง รับรองว่าจะไม่มีใครสงสัยคุณแน่นอน”

ริบไต่ยนิ่งฟังอย่างสนใจ “ส่งระเบิดไปถล่มมันเลยหรือ แล้ว มันจะชะล่าใจกล้าเปิดกระเป๋าหรือเสีย เจ้าเผด็จไม่ใช่นะ”

“ต้องเปิดซิ ถ้ามันเชื่อว่าในกระเป๋าไม่มีของอันตราย”

“ทำไมมันถึงจะเชื่อ ผมเองตอนนี้ยังระแวงไปหมดทุกอย่าง ก้าว”

“ถ้าคนของคุณถือกระเป๋าไป ใครจะเฉลียวใจมานึกว่าเป็นระเบิด”

“พูดเป็นเล่น คนของผมคนไหนจะกล้าเดินไปฆ่าตัวตาย อย่างนั้น”

“ก็อย่าให้เขารู้ตัวซิ”

คราวนี้ริบไต่ยชะงัก “คุณหมายความว่ายังไง”

เผด็จหรือตามองอีกฝ่ายอย่างคาดคะเน “เสียรักภัสสรหนักหรือ แล้วมีใครอื่นรู้หรือเปล่าว่าเสียรู้สึกยังไงกับลูกสาวคนนั้น”

ถึงอย่างไรริบไต่ยก็อดรู้สึกตกใจไม่ได้ “คุณหมายความว่า...” เขาไม่กล้าพูดต่อ

เขวงพูดว่า “ถ้าภัสสรเป็นอะไรไป ถึงเจ้าเผด็จรอดไปได้ มันก็ต้องกลายเป็นศัตรูของคนอีกสองคน เสียบุญญากับผู้การตำรวจ สุทธิยังงั้นละ แต่ถ้ามันตาย เรื่องร้ายๆ นี้ก็ยุติแล้วเรายังจะได้ครอง ตลาดคนเดียวอีกด้วย”

ริบไต่ยนิ่ง เข้าใจความหมายของอีกฝ่ายกระจ่างแจ้ง.....

สินทพบเป็นคนไปรับกระเป๋าใบสำคัญจากคนของเขวงแล้วนำมา ให้ริบไต่ย เขาถึงกับตัวสั่นมือขึ้นเหงื่อเพราะเจ้านายกำชับกำชานักหนา

“ถือให้ดีๆ นะโว้ย แล้วอย่าอุทริไปเปิดเข้าเด็ดขาด ไม่อย่างนั้น มึงจะละเป็นชิ้นๆ”

สินทพบรีบลากลับเมื่อส่งของเสร็จ แต่พอภารกิจผ่านพ้นก็รู้สึก ว่าคุ้มค่าเพราะได้รับรางวัลค่าเหนื่อยเป็นเงินก้อนใหญ่จากทั้งสองฝ่าย

ริบไต่ยวางกระเป๋าลงด้วยท่าทีทะนุถนอม พูดกับภัสสรว่า

“นี่เป็นของที่เสียเผด็จอยากได้คืนจนถึงกับส่งคนมาying สัม แล้วคนอื่นยังต้องรับเคราะห์แทน พอบอกกับทางนั้นว่าสรจะเป็น คนถือไป เขารับรองว่าจะไม่ทำอันตรายอะไรลูกทั้งสิ้น”

ภัสสรรู้สึกตื่นตันอย่างยิ่งกับท่าทีของริบไต่ย ตั้งแต่จำความ ได้ ก็เพิ่งจะมีครั้งนี้ที่เขาพูดดีกับเธอ หรือว่าเรื่องเดือดร้อนที่กำลัง เผชิญอยู่ทำให้เขาเปลี่ยนแปลงเป็นอ่อนโยนลง อาจเป็นไปได้ว่า พอมิเรื่องเกิดขึ้นกับปัทมา เธอก็นึกได้ว่ายังมีลูกสาวอยู่อีกคนหนึ่ง

พรรณรายถามว่า “ทำไมไม่ให้คนอื่นถือไปล่ะคะ”

“ทางนั้นไม่ไว้ใจแล้วเราทุกคนก็เลยยืนยันที่จะให้ลูกสาวถือไป เท่านั้น ที่แรกผมก็ตั้งใจจะใช้สัม แต่มาคิดดูแล้วสัมทำงานใกล้ชิดผม และเป็นฝ่ายตรงข้ามกับทางนั้นมาตลอด แล้วตอนนี้สัมก็ยังขวัญเสีย เก็บตัวอยู่ ผมก็เลยคิดว่างานง่าย ๆ แค่นี้สรน่าจะทำได้”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ พี่พรรณ สรทำได้ค่ะ”

ริบไต่ยรีบพูดว่า “มีอีกเรื่องหนึ่งที่สรต้องรับปากพ่อ...”

อย่าให้ใครรู้ว่าสรกำลังถืออะไรไปไหนและอย่าเปิดกระเป๋าเด็ดขาด จนกว่าจะถึงมือทางนั้น พ่อหมายความว่าสรบอกให้พวกตำรวจที่มาคอยดูแลรู้เรื่องไม่ได้เด็ดขาด”

เขาหยุดเพื่อผ่อนลมหายใจ เสียงพูดต่อหน้าเห็นใจยิ่ง

“ของข้างในสำคัญมากนะลูก ถ้าใครเห็นแล้วเกิดโลภขুবเอาไป เราจะหาของอื่นมาแทนไม่ได้แล้วจะเดือดร้อนกันอีกมาก”

พรรณรายถามเสียงแผ่ว “มันเป็นเครื่องเพชรล้ำค่าจริง ๆ หรือคะ”
ริบไต่ยพยักหน้า “ใช่”

ภัสสรถามว่า “แล้วพ่อได้มันมาอย่างไรคะ”

“คุณเขวงเป็นคนจัดการทั้งหมด” เสียงเขาแปร่ง ริบพูดกลบเกลื่อนเพื่อพรางพิรุณ “หลังจากส่งของนี้ไปแล้ว ทุกอย่างจะคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น จะได้หมดเรื่องหมดราวกันเสียที”

หญิงสาวยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ก็ไม่กล้าซักถาม นอกจากเชื้อฟุ้ง แล้วเธอยังยินดีที่จะได้กลายมาเป็นลูกสาวที่พ่อเรียกหา

ริบไต่ยพูดถึงรายละเอียดของการนัดหมายซึ่งตกลงไว้กับอีกฝ่ายหนึ่ง ภัสสรรับรู้ว่าเธอจะต้องไปยังที่นัดซึ่งคนของเผด็จมารอเพื่อนำทาง

อีกครู่หนึ่งเขาก็ลุกขึ้น พูดไม่เต็มเสียงและมองหน้าเธอไม่สนิท

“พ่อจะต้องไปประชุมกรรมการหอการค้าก่อนละ แล้วจะโทรศัพท์มาบอกว่าสรจะต้องออกจากบ้านเมื่อไร”

“ค่ะ”

เขามองเธอด้วยสายตาประหลาด ภัสสรเห็นความเสียใจระคนอวรณ์วูบขึ้นในดวงตาคู่นั้น เธอแปลกใจและรอคอย แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

“ถ้าอย่างนั้นพรรณเอากระเป๋าไปไว้ในห้องก่อนดีกว่านะคะ อยู่กันไม่กี่คน ประเดี๋ยวใครเข้ามาจួយเอาไปละก็แยเลย”

อีกฝ่ายสะดุ้ง เหลียวขวับมามองร่างสมส่วนที่ขยับมาหยิบกระเป๋าไปยอมไปถือไว้

“ถือระวังด้วย อย่าให้ตกเป็นอันขาดเชียวนะ”

“แหม พรรณจะระวังด้วยชีวิตทียวละ” หญิงสาวพูดเจือหัวเราะ

ริบไต่ยออกจากบ้านไปก่อนโดยไม่ล่าลา ภัสสรคิดว่าพ่อก็มีปัญหามากมายจึงได้แต่มองรถคันใหญ่แล่นจากไป หลังจากนั้นเธอรอคำสั่งอยู่ที่บ้านจนป็นรสีที่ยังพักหลบภัยอยู่ในที่พักใหม่ต้องโทรศัพท์มาตาม

“ทำไมจนปานนี้แล้วสรยังไม่มาอีก”

“พี่ส้ม วันนี้สรมีธุระนะคะ”

“ธุระอะไร”

หญิงสาวก็เลยเล่าให้ฟังคร่าว ๆ

“พ่อให้สรเอาของไปคืนคุณเผด็จ สรกำลังรอเวลาที่พ่อจะโทรศัพท์มาบอกว่าจะต้องออกไปที่ไหนเมื่อไหร่คะ”

ป็นรสีฟังอย่างแปลกใจ “ของอะไร จะเอาไปคืนที่ไหน”

“ของที่คุณเผด็จหาอยู่ค่ะ เขานัดกันจะให้สรเอาไปคืนให้ที่ไหนก็ไม่ทราบ พอถึงจุดนัดแล้วจะมีคนมานำทางให้อีกทีหนึ่งคะ”

“สร..! อย่าไปนะ..! มันอันตรายมากรู้ไหม”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ พี่ส้มอย่าห่วงเลย”

“ถ้าอย่างนั้นพี่จะไปด้วย”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ สรจะไปเอง ถึงสรเป็นอะไรไปก็คงไม่ทำให้ใครเสียใจสักเท่าไร...” เธอวางโทรศัพท์ก่อนจะพูดจบ สีหน้าบอกความเจ็บช้ำ

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเธอก็ยอมทั้งนั้น

ชีวิตที่เหลือไม่มีความหมายอะไรอีกแล้ว.....